

Николай Вранчевъ

По висинитѣ

РОДОПА

Родопата е изобщо пространна и многу разклонена планина. Ала най-широка е тя въ своята сръдна часть.

Своя възходъ къмъ висинитѣ тя започва тукъ отъ пловдивското поле, погледва за сетенъ пжтъ Балкана отъ връхъ Бѣла-черква, па се спира на сръдния вододѣлъ, който е по сръдата между Пловдивъ и Ксанти. Тоя вододѣлъ върви по върховетѣ Карлъкъ (не Баташкия, а Смоленския), Караманжа, Роженъ, Чилъ тепе и Ениханъ тепе.

Тукъ свръшватъ севернитѣ склонове на планината. Тукъ сякашъ Родопата е достигнала най-горната точка на своя подема и съ най-високия си връхъ, Карлъкъ, се е опитала да стигне небето. Спрѣла е сякашъ на почивка, разположила се е нашироко по зелени ливади, гали се на слънце край студени извори и иглолистни гори, та не бърза да слѣзе надолу.

Има нѣщо спокойно, ясно и опредѣлено въ гледката, която преобладава тукъ. Еловитѣ гори и пѣстроцвѣтнитѣ ливади, по които минава коса лѣтно време, едва следъ Илинденъ, и които се зеленѣятъ до късна есенъ, даватъ най-много съдържание на тая гледка.

Строежътъ на еловата гора е комай единъ и сжщъ, и формитѣ ѝ еднообразни. Еднакви сж и багритѣ ѝ — зелени съ разни отсѣнки. Ала всичко е жизнено приятно, всичко действува на душата съ своята прѣснота, младостъ и жизнерадостъ.